

Φωτεινή με βάφτισαν, μα τη νύχτα τα ονόματά μας τα αλλάζουμε και έτσι με ψήλωσαν σε Φιφίκα... Κρατώ να ξέρετε, καίριο πόστο στο μαγαζί. Ξέρω ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει. Ποιος έχει φράγκα και ποιος κάνει πως έχει. Ποια κυρία φοράει δανεικό πανωφόρι και ποια το έχει ακριβοπληρώσει στον Τσεκλένη.

Γεννήθηκα στο «Αιγάλεω σίτυ», μια πόρτα από το σπίτι του Ζαμπέτα! Στη γειτονιά μου τους ακτινογραφούσα όλους και όλες. Ήξερα τα πάντα. Ποιος κοιμάται και με ποιαν κοιμάται, πόσα βγάζει και σε ποιον τα φοράει... Και όσα δεν ήξερα, φρόντιζα να τα μαθαίνω... Οι φιλενάδες μου με έτρεμαν. Ήξερα τα πάντα για 'κείνες και εκείνες τίποτα για μένα... Το «ταλέντο» αυτό φρόντισα να αξιοποιήσω και στη δουλειά μου. Έτσι κανείς από το μαγαζί δεν μπορούσε να μου κουνηθεί εύκολα... Ούτε καν το αφεντικό μου... Αφού ξέρει, πως ξέρω πως τα έχει με την τραγουδιάρρα, που τα 'χει με τον γίδι τον μπουζουζή... Χαμπάρι δεν έχει πάρει το χαϊβάνι... Αυτός της γράφει στίχους και αυτή τον «γράφει» κανονικά... Συγκρίνονται μωρέ οι πενιές με τη γεμάτη πορτοφόλα;

Στην γκαρνταρόμπα το νυχτοκάματο ήταν καλό, μα ακόμα καλύτερα ήταν τα φιλοδωρήματα που άφηναν οι μεθυσμένοι πελάτες. Κάποιο βράδυ ένας εφοπλιστής, για να πάρει το κασμιρένιο παλτό του, μου άφησε μια χρυσή λίρα. Όποιο γουναρικό του Χουντάλα έμπαινε στις κρεμάστρες μου, το δοκίμαζα χωρίς δεύτερη σκέψη. Και να δεις πόσο μου πάνε οι λεοπάρ! Μη σας πω βέβαια, τί έβρισκα στις τσέπες των παλτών. Τα περισσότερα αντρικά πανωφόρια είχαν μέσα προφυλαχτικά...

Δούλευα στη «Φαντασία» αλλά ο Βλάσης μου έταξε διπλό νυχτοκάματο και βεβαίως δέχτηκα... Τα λεφτά πάντως που βγάζω δεν με φτάνουν να αγοράσω ούτε ουρά από τις βιζόν που βάζω στις κρεμάστρες... Έναν πλούσιο γαμπρό αναζητώ για να δίνω επιτέλους τις δικές μου γούνες στις γκαρνταρόμπες... Ένα πράγμα έμαθα στη ζωή, ότι τα πάντα αγοράζονται, φτάνει να έχεις το ανάλογο βαλάντιο...